

In dankbare herinnering aan

MARIE
HOLTKAMP - EEKTIMMERMAN

sinds 3 augustus 1993 weduwe van
H.L. Holtkamp

*Ze werd geboren Eerste Kerstdag 1915 te Hellendoorn.
In juni 2001 hoorden we dat ze ernstig ziek was en niet
lang meer te leven had. In november 2001 heeft ze de
H. Sacramenten der Zieken ontvangen en is na een
dapper gedragen ziekte op zondag 17 februari 2002
overleden, thuis in haar vertrouwde omgeving
zoals haar wens was.*

Al heel jong had ze het ouderlijk huis verlaten om in Almelo in betrekking te gaan, waar ze ook papa leerde kennen. Ze trouwden in 1940, kregen samen acht kinderen waarvan er twee direct bij de geboorte zijn overleden. Ze hebben samen hard gewerkt om in de oorlogsjaren en lang daarna de bakkerij draaiende te houden. Maar mede door papa's ziekte lukte dat niet en heeft ze door zijn vele ziekenhuisopnames vaak alleen gestaan voor de opvoeding van de kinderen. Moeilijkheden zijn haar niet bespaard gebleven, maar ze voelde zich altijd gesterkt in haar geloof en in Moeder Maria waarvoor ze een bijzondere verering had. Meerdere malen is ze daarom naar Lourdes geweest om steun voor haar gezin. Ze was een sterke vrouw, wijs, plichtsgetrouw met een eigen mening en een eigen wil. Tegenslagen wist ze te overwinnen en verstond de kunst

uit moeilijke situaties altijd het positieve te halen, was vindingrijk en maakte van elke gebeurtenis een feest. Toen we klein waren wist ze zonder financiën daarbij de leukste kadootjes te maken. Het liefste had ze haar gezin om zich heen. Ze kon genieten van kleine dingen zoals tot het laatste toe van haar tuintje, de bloemen en vogeltjes. Ze was een liefhebbende vrouw en moeder die trots op haar kinderen en kleinkinderen was. Had interesse in wat ze deden, voelde zich overal sterk bij betrokken en was er altijd als we haar nodig hadden. Was blij met ons, leefde mee met onze zorgen, troostte en bemoedigde en al wilde je soms wel, je kon niets voor haar verborgen houden. Haar warmte, humor, liefde, zorgzaamheid en interesse straalde ze uit naar velen in haar omgeving. Stond altijd klaar om te helpen, maar verwachtte dat ook van anderen, dus vond het vanzelfsprekend dat wij, haar kinderen tijdens de ziekte voor haar zorgden, hetgeen we ook met veel liefde gedaan hebben. Het was niet altijd gemakkelijk en ze vond het voor ons een hele belasting maar was erg dankbaar. Wij ook, dat wij dat konden en mochten doen daarbij gesteund door de geweldige hulp van de thuiszorg en de terminale zorg. We hebben veel van haar gehouden, "onze spil", ze laat een lege plek achter. Ons blijft een prachtige herinnering.

.....

Voor uw meelevens tijdens de ziekte en na het overlijden van onze moeder, oma en "oude oma" betuigen wij onze welgemeende dank.

Kinderen, klein- en achterkleinkinderen.

Almelo, 22 februari 2002